

15/9

9

Ondskan och dess redskap

Den senaste spioner'affären har inte blott avslöjat ihålligheten i den freds- och avspänningspropaganda som den ryska regimen för. Den har framför allt ställt hela det kommunistiska systemet i ohygglig belysning. En svensk medborgare, bosatt i Ryssland, fattig, rättslös, fredlös, tvingas steg för steg att bli spion. Han skickas över till Sverige, medan familjen kvarhålls i Ryssland. Först sedan han redan tvingats till spionage och därigenom blivit ett än mera hjälplöst redskap för sina uppdragsgivare får han återförenas med sina närmaste. Hur många av oss skulle inte i ett liknande läge ha handlat på samma sätt? Ett totalt moraliskt fördömande ter sig lika orättfärdigt som när det gäller de under Koreakriget tillfångatagna militärer som genom tortyr och dressyr pressades att bli landsförrädare.

Men mot den regim som systematiskt använder och förbrukar människor på detta sätt är det hårdaste fördömande ofrånkomligt. Den är i sin orättfärdighet och grymhet lika förhatlig som nazismens tyranni. Det är intet övergrepp eller misstag av enskilda myndigheter eller tjänstemän som vi här står inför. Hela den kommunistiska doktrinen går ut från att dessa onda medel är tillåtliga, att människorna skall utnyttjas hur som helst, till vad som helst, för att tjäna "högre" syften, det vill i praktiken säga några härskares hunger att stanna vid makten och att vidga sin makt. Diktatorerna i Moskva, den ryska polisen, spionambassadören i Stockholm, de är de ansvariga, de fördärvade, inte den ensamma stackars människa som de pisakat fram till brott och olycka.

Det är denna regim som ett svenskt parti, fritt i Sverige, fjättrat vid Ryssland, uppmanar svenska medborgare att rösta för. Från det hållet kommer inte ett ord av kritik mot vad som har gjorts, inte ens redogörelser för det upprörande. Svaret borde bli ett överväldigande förakt som sopade bort kommunistpartiet ur den svenska riksdagen.

Men reaktionen är även på andra håll för svag. Man protesterar och beklagar, men samtidigt kommer man med förklaringar som halvt om halvt ursäktar vad som skett. Ännu häromdagen uttalade en svensk minister — för att värja sig mot kravet att spionambassadören efter sina tre spionaffärer skulle anmodas resa hem — att alla stater spionerar. Det är inte sant; var och en vet tvärtom att spioneri, systematiskt och organiserat spioneri, används under vissa skeden, av vissa stater, och att det i detta fall är ett uttryck för militär aktivitet och aggressiva planer. Och framför allt: de former som i detta och många andra fall tillgripes av de kommunistiska regimerna är utmärkande för tyranniet, har inte motsvarighet inom de länder där folkstyrelse och människovär-

de är högsta grundsatser. Här borde alla demokrater säga ifrån, göra vad som kan göras för att klarlägga vad man känner; det undvikande och överslätande talet är att uppmuntra ondskan och att göra sig medskyldig i dess gärningar.